

[Udenrigsministeren.]

skal konstatere dette, meddele de enkelte Stater denne dets Opfattelse og fastsætte en Dato, fra hvilken Foranstaltningerne skal sættes i Værk. Man tænker sig, at disse bør iværksættes gradvis, saa de bliver strengere, efterhaanden som dette viser sig nødvendigt for at opnaa Fredens Genoprettelse. Det tilføjes, at Raadet i Samarbejde med et teknisk Udvalg kan give Henstillinger til Staterne med Hensyn til de ønskelige Foranstaltninger, at man kan opfordre visse Stater til særlige Skridt og aftale med andre Stater, hvis Deltagelse kan skade det fælles Formaal eller bringe dem selv særlige Tab og Farer, at Foranstaltningerne for deres Vedkommende udsættes.

Pagtens Ord har ved disse Fortolkninger faaet den fornødne Smidighed.

For første Gang foreligger nu et Tilfælde, hvor der fra Forbundets Side er taget Skridt til Iværksættelse af de i Artikel 16 omhandlede Foranstaltninger. Det er sket paa Grundlag af Direktiverne af 1921.

Maaneder igennem har Folkeforbundsraadet søgt ad Mæglingens Vej at løse den italiensk—abessinske Strid uden Krig. Forbundets Delegeretforsamling, der kan behandle alle Spørgsmaal, som hører under Raadet, har stillet sig ved dettes Side. Bestræbelserne er mislykkedes. Angrebet har fundet Sted umiddelbart efter, at Forsamlingen havde udsat Møderne i Stedet for som sædvanlig at slutte Samlingen. Raadet har dernæst den 7. Oktober konstateret, at den italienske Regering har grebet til Krig i Strid med de Forpligtelser, der er antaget af Medlemsstaterne ved Folkeforbundspagtens Artikel 12. Den 9. Oktober mødtes derpaa Delegeretforsamlingen, hvor alle Medlemsstaterne deltager. Italien og Abessinien fremlagde deres Synspunkter for Forsamlingen. Italien hævdede Retten til at skaffe sig Plads for dets Virksomhed uden for Europa. Den 12. Oktober fastslog Præsidenten som Resultat af Delegeretmødets Forhandlinger, at af 54 Stater, der deltog, havde 3 ikke anerkendt Raadets Beslutning, 1 havde erklæret ikke at kunne anvende Sanktioner, 50 havde billiget Raadets Standpunkt. De 3 var Italien, Østrig og Ungarn, den ene Albanien.

Ogsaa efter denne Standpunkttagen af Raad og Forsamling er det hver Stats egen Sag at skønne over, om der foreligger Angreb, som strider mod Pagten og derfor kræver Foranstaltninger i Henhold til Artikel 16. Der kan være Tilfælde, hvor et saadant Skøn kan være tvivlsomt, hvor

man med Føje kan komme til forskelligt Resultat; men i det Tilfælde, der her er Tale om, er der ikke megen Plads for Skøn. Saaledes som Begivenhederne har udviklet sig, er der ingen Mulighed for at bestride, at Angreb i Strid med Pagtens Regler har fundet Sted, og at Medlemsstaternes Forpligtelser da foreligger.

Delegeretforsamlingen vedtog at overdrage et Udvalg, hvori alle Stater undtagen de to Parter har Sæde, det saakaldte Koordinationsudvalg, at rette Henstillinger til Staterne om de Foranstaltninger, der burde iværksættes, og om Datoen for deres Iværksættelse. Det er siden sket. Den første Opfordring, Udvalget vedtog, gaar ud paa Forbud mod Udførsel, Genudførsel eller Transit af Vaaben, Ammunition og Krigsmateriel til Italien og Ophævelse af Forbud mod saadan Udførsel til Abessinien, for saa vidt saadanne maatte bestaa. Dette kunde uden videre ske for Danmarks Vedkommende. Vi har jo en Ordning, hvorefter der til saadan Udførsel hører Justitsministeriets Samtykke; denne gives ikke, naar det gælder Udførsel til Lande, der er i Krig eller i en Situation, der truer med at udarte til Krig. Men allerede tidligere, da Folkeforbundet havde taget Stilling i Kri-gen mellem Bolivia og Paraguay, havde Forbundet opfordret til at give saadan Tilladelse til Bolivia, der havde erklæret sig rede til at følge Forbundets Henstillinger, og at nægte den til Paraguay, der dengang ikke vilde følge Forbundets Henstillinger. Vi havde dengang erklæret, at vi vilde følge Opfordringen og give Udførselstilladelse til Bolivia, hvis Ansøgning kom til at foreligge. Vi har denne Gang straks kunnet besvare Folkeforbundets Henvendelse vedrørende Vaabenudførselen med et Ja i Overensstemmelse med den tidligere fulgte Fremgangsmaade.

Derefter fulgte imidlertid en Række Henvendelser, paa hvilke man ønskede Svar inden den 28. Oktober. Den første af disse gik ud paa, at man skulde standse Laan og Kreditgivning baade over for den italienske Regering og over for italienske Privatforetagender, ligesaa Aktietegning.

De gældende Lovbestemmelser er ikke tilstrækkelige til fuldt ud at opfylde dette Ønske. Den næste Opfordring gjaldt Forbud mod Indførsel fra Italien. Løbende Kontrakter skulde ikke undtages, derimod Varer, der var paa Vej i det Øjeblik, Forbudet udstedtes. Dernæst opfordredes man til at forbyde Udførsel til Italien af Træk- og Lastdyr, Kautsjuk og en Række Metaller, anvendelige til Vaabenfabrika-